

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 16 marca 2011 r. (18.03)
(OR. en)**

7745/11

**POLGEN 50
CO EUR-PREP 11
ENV 203
ENER 57
TRANS 81
MI 142
RECH 62
COMPET 108
IND 34
REGIO 18
ECOFIN 140
SOC 239
EDUC 51
AGRI 220
PECHE 75**

NOTA PREZYDENCJI

Do: COREPER / RADA

Dotyczy: Realizacja europejskiego semestru
– Sprawozdanie podsumowujące

Delegacje otrzymują w załączeniu przygotowane przez prezydencję sprawozdanie podsumowujące; syntetyzuje ono – w ramach europejskiego semestru – dyskusje i główne wnioski polityczne różnych składów Rady dotyczące „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego”. Sprawozdanie, wraz z konkluzjami Rad ECOFIN i EPSCO, zostanie przedłożone podczas wiosennego posiedzenia Rady Europejskiej, które odbędzie się w dniach 24–25 marca 2011 r.; oczekuje się, że da ono państwom członkowskim wskazówki dotyczące finalizacji w kwietniu ich programów stabilności i konwergencji oraz krajowych programów reform. Niniejszemu sprawozdaniu towarzyszy sprawozdanie Komisji (zob. załącznik) dotyczące dwustronnych dyskusji z państwami członkowskimi, które odbyły się w lutym i w marcu. Celem węgierskiej prezydencji jest zamknięcie pierwszego europejskiego semestru do czasu posiedzenia Rady Europejskiej w czerwcu 2011 r.

SPRAWOZDANIE PODSUMOWUJĄCE PREZYDENCJI

Wprowadzenie (kontekst)

Strategia „Europa 2020” została zainaugurowana przez Radę Europejską w czerwcu 2010 r., aby Unia mogła wyjść silniejsza ze światowego kryzysu gospodarczo-finansowego przy pomocy skoordynowanego, wszechstronnego i opartego na długoterminowej wizji programu reform oraz aby nakierować jej gospodarkę na inteligentny, trwały wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu. Rada Europejska potwierdziła pięć głównych celów, zatwierdziła w sensie politycznym zintegrowane wytyczne dotyczące strategii „Europa 2020”¹ w sprawie polityki gospodarczej i polityki zatrudnienia i zwróciła się do państw członkowskich o realizację politycznych priorytetów strategii „Europa 2020” na szczeblu krajowym. Na tej podstawie Komisja opracowała i przedstawiła siedem inicjatyw przewodnich podejmujących konkretne zagadnienia i zawierających środki przypisane do konkretnych obszarów polityki; inicjatywy te są ze sobą ściśle powiązane i wspierają się wzajemnie. Państwa członkowskie poproszono o opracowanie ostatecznych celów krajowych, z uwzględnieniem różnych sytuacji wyjściowych i krajowych uwarunkowań w świetle głównych celów UE. Przedstawiły już one w listopadzie 2010 r. projekty krajowych programów reform. Komisja przeanalizowała projekty krajowych programów reform i przedstawiła wnioski w pierwszej „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego”.

„Roczna wizja wzrostu gospodarczego”², przedstawiona przez Komisję w dniu 12 stycznia 2011 r., zapoczątkowuje pierwszy „ **europejski semestr**” i inicjuje nowy cykl zarządzania gospodarczego w Unii Europejskiej. Komisja sporządza ten dokument co roku, dokładnie przeanalizowawszy i oceniwszy najważniejsze wyzwania gospodarcze stojące przed UE. Opracowanie to wskazuje kierunek – przy pomocy 10 działań priorytetowych, w tym na poziomie makroekonomicznym, w zakresie reform strukturalnych na rynku pracy oraz środków dodatkowych stymulujących wzrost gospodarczy – w którym w nadchodzących latach (2011–2012) powinna podążać Europa, i szczególnie skupia się na takich obszarach, jak stabilność makroekonomiczna, konsolidacja fiskalna, reformy strukturalne oraz działania stymulujące wzrost gospodarczy. Zestawia różnorodne zalecenia strategiczne, które mają doraźnie spowodować szybszą naprawę gospodarczą, pomóc Europie utrzymać konkurencyjność na arenie międzynarodowej, a także osiągnąć cele strategii „Europa 2020”.

¹ Ogólne wytyczne polityk gospodarczych państw członkowskich i Unii (2010/410/UE); wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia (2010/707/UE).

² Dok. 18066/10 - (COM(2011) 11 wersja ostateczna).

Na posiedzeniu w dniu 4 lutego Rada Europejska przypomniła, że „zachęca się państwa członkowskie do przedłożenia w kwietniu krajowych programów reform, a także programów stabilności i konwergencji”. W nawiązaniu do tych konkluzji zorganizowano szereg dwustronnych spotkań między Komisją a każdym z państw członkowskich w celu omówienia treści krajowych programów reform, aby zakończyć ten proces do połowy lub do końca kwietnia.

Sprawy gospodarcze i finansowe

W dniu 15 lutego 2011 r. Rada ECOFIN przyjęła konkluzje pt. „Europejski semestr: wytyczne makroekonomiczne i budżetowe”, w których potwierdza, że **najpilniejszym zadaniem** UE jest **przywrócenie zaufania poprzez** zapobieżenie wpadnięciu w spiralę zaległego zadłużenia, zakłócenia rynku finansowego oraz niskiego wzrostu gospodarczego; działania powinny **obejmować** zapewnienie stabilności finansów publicznych, korektę szkodliwych zakłóceń równowagi makroekonomicznej, przyspieszenie naprawy systemu finansowego i pobudzenie potencjalnego wzrostu gospodarczego. Udzielając wytycznych politycznych państwom członkowskim i określając krótkoterminowe priorytety (na lata 2011–2012) dotyczące sposobów radzenia sobie z wyzwaniami makroekonomicznymi i budżetowymi, Rada ECOFIN podkreśliła w tych konkluzjach, że programy stabilności i konwergencji oraz krajowe programy reform **powinny się w pierwszej kolejności skoncentrować** na wdrożeniu rygorystycznej konsolidacji fiskalnej, propagowaniu zwiększenia zatrudnienia oraz przyspieszeniu reform strukturalnych zwiększających wzrost. Uwzględniając zintegrowane wytyczne dotyczące strategii „Europa 2020” oraz nowe zintegrowane ramy nadzoru, Rada wzywa państwa członkowskie do przedstawienia kompleksowych odpowiedzi zawierających konkretne, szczegółowe i ambitne środki ukierunkowane na wyzwania zarówno budżetowe, jak i makrostrukturalne, w tym przeszkody na drodze wzrostu.

W celu wsparcia wyżej wymienionych celów zachęca się Komisję, by przedstawiła propozycje ambitnych i ukierunkowanych zaleceń dla poszczególnych krajów, a także, by przedłożyła propozycje działań na szczeblu UE i dla strefy euro.

Aby zachęcić do **przeprowadzenia rygorystycznej konsolidacji fiskalnej**, Rada zgodziła się, że sprawą najwyższej wagi jest zapewnienie zdolności obsługi zadłużenia publicznego poprzez realizację wiarygodnych i szczegółowych planów konsolidacji, w uzupełnieniu reform: emerytalnej, opieki zdrowotnej i rynku pracy. Podkreśla, że w państwach członkowskich stojących w obliczu bardzo dużych strukturalnych deficytów budżetowych lub bardzo wysokich lub szybko rosnących poziomów długu publicznego, konsolidacja fiskalna powinna być realizowana w pierwszej kolejności. W przypadku gdy wzrost gospodarczy lub poziom dochodów okaże się wyższy, niż oczekiwano, konsolidacja fiskalna powinna zostać w jeszcze większym stopniu przyspieszona. Podkreśla ponadto, że należy utrzymywać wzrost wydatków pomniejszony o dyskrejonalne środki w zakresie dochodów wyraźnie poniżej średnioterminowego wskaźnika potencjalnego wzrostu PKB. Przyznając, że kwestie dotyczące opodatkowania są objęte uprawnieniami państw członkowskich, jest jednak zdania, że w przypadku gdy trzeba podnieść podatki, w pierwszej kolejności należy podnosić podatki pośrednie i zwiększać podstawę opodatkowania. Należy eliminować nieuzasadnione wydatki podatkowe i ulgi podatkowe.

W zakresie **korygowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej** Rada wzywa do pilnych działań koniecznych w celu skorygowania szkodliwych i utrzymujących się zakłóceń równowagi makroekonomicznej – w szczególności dużego deficytu obrotów bieżących – i zwiększenia konkurencyjności odnośnych państw członkowskich. Państwa członkowskie, które odnotowują znaczne nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, powinny równolegle wprowadzać środki służące realizacji reform strukturalnych sprzyjających zwiększeniu potencjalnego wzrostu i tym samym wspomagających także popyt krajowy.

Aby **zagwarantować stabilność sektora finansowego**, Rada podkreśla, że powinna zostać przyspieszona restrukturyzacja banków oraz – uwzględniając konieczność zapewnienia stabilności finansowej – należy kontynuować stopniowe wycofywanie publicznego wsparcia finansowego dla sektora bankowego.

Rada zaznacza, że w związku ze **strukturalnymi reformami dotyczącymi wzrostu gospodarczego i zwiększenia zatrudnienia** kluczowe znaczenie ma uzupełnienie wysiłków na rzecz konsolidacji fiskalnej o dobrze zaplanowane reformy strukturalne służące zwiększeniu wzrostu i wydajnie wykorzystujące zasoby.

Państwa członkowskie były zdania, że konkurencyjność europejskiej gospodarki może wzrosnąć dzięki prawdziwie zintegrowanemu **jednolitemu rynkowi**, dlatego dyskusję zarówno w Radzie ECOFIN, jak w Radzie ds. Konkurencyjności zdominowały działania strategiczne związane z jednolitym rynkiem. Jednym z pierwszoplanowych zadań jest dalsze pogłębianie jednolitego rynku, a w szczególności nadanie priorytetu różnym wnioskom w zakresie polityki przedstawionym w Akcie o jednolitym rynku. Należy skupić się na wspieraniu prawidłowego funkcjonowania i integracji rynków, w szczególności rynku usług, przy pełnej realizacji dyrektywy usługowej. Za równie nieodzowne dla pogłębienia rynku wewnętrznego uznano zajęcie się przeszkodami w transgranicznym handlu elektronicznym. Państwa członkowskie zaapelowały także o szybkie ustalenie standardów interoperacyjnych, zwłaszcza wobec nowo powstających sektorów. Należy uprościć systemy uznawania kwalifikacji zawodowych, aby ułatwić swobodny przepływ obywateli i pracowników.

Rady ECOFIN i EPSCO podkreśliły, że państwa członkowskie powinny zadbać o to, by konsolidacji finansowej towarzyszyły reformy mające na celu stworzenie **zrównoważonych i odpowiednich systemów emerytalnych** przez podniesienie efektywnego wieku emerytalnego i wieku dezaktywizacji zawodowej, ograniczanie możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę oraz dostosowanie uprawnień emerytalnych do zmian średniego trwania życia. Uprawnienia emerytalne powinny być ściślej powiązane z płaconymi składkami.

Rada EPSCO

Na posiedzeniu Rady EPSCO w dniu 7 marca państwa członkowskie uznały, że stabilność i konsolidacja fiskalna są podstawowym warunkiem umieszczenia Europy na długofalowej ścieżce trwałego wzrostu. Należy unikać wzrostu bez tworzenia miejsc pracy – dlatego też Rada podkreśliła wagę umacniania skutecznych, zorientowanych na miejsca pracy polityk; równocześnie należy też uwzględniać aspekty socjalne. Aby zrealizować cele przedmiotowej strategii w zakresie zatrudnienia, konkurencyjności i włączenia społecznego, podstawowe znaczenie ma zrównoważone, zintegrowane podejście do różnych dziedzin polityki gospodarczej, polityki zatrudnienia i polityki społecznej oraz pomyślna realizacja nowej, wzmocnionej koordynacji polityki gospodarczej.

Jeżeli chodzi o **główny cel dotyczący zatrudnienia**³, państwa członkowskie przypomniały, że cele wskazane w projekcie krajowych programów reform w 2010 roku są realistyczne i wyrażają zamierzenia, jednak zbiorowy szacunkowy wynik będzie o dwa – trzy punkty procentowe niższy od celu UE. Panuje powszechna zgoda co do tego, że wciąż potrzebny będzie odpowiedni poziom ambicji, aby osiągnąć cel UE dotyczący zatrudnienia; podkreślono jednak również, że należy odpowiednio uwzględnić różną sytuację wyjściową poszczególnych państw członkowskich.

W tym kontekście Rada EPSCO przyjęła **Europejski pakt na rzecz równości płci (2011–2020)**⁴ i zwróciła się do Rady Europejskiej o jego zatwierdzenie. Ministrowie uznali, że niezbędne jest zachęcenie do udziału kobiet w rynku pracy, jak określono w przygotowanym przez Komisję sprawozdaniu z postępu prac w zakresie równości kobiet i mężczyzn w 2010 roku.

Polityki dotyczące rynku pracy powinny promować umiejętności, stwarzać zachęty do pracy oraz ograniczać wykluczenie z rynku pracy, w szczególności grup w najtrudniejszej sytuacji. Rady ECOFIN i EPSCO podkreśliły, że należy skupić się na uatrakcyjnianiu zatrudnienia i przywracaniu bezrobotnych do pracy. Kompleksowe polityki w zakresie łączenia elastycznego rynku pracy z bezpieczeństwem socjalnym, elastyczne warunki pracy, lepsze godzenie życia rodzinnego i zawodowego oraz zapewnienie opieki nad dziećmi powinny służyć ułatwieniu uczestnictwa w rynku pracy i zwiększeniu liczby przepracowanych godzin.

Równocześnie podkreślono jednak, że same polityki dotyczące rynku pracy nie wystarczają do osiągnięcia przełomu w zakresie poziomów zatrudnienia. Środkom służącym zwiększeniu podaży siły roboczej powinny towarzyszyć działania zwiększające popyt na rynku pracy.

Systemy podatkowe i systemy świadczeń powinny pełnić rolę bodźców zatrudnienia. W miarę możliwości należy odciążać podatkowo zatrudnienie, tak aby pobudzać popyt na pracowników i stymulować tworzenie miejsc pracy. Walka z pracą nierejestrowaną może również przyczynić się do zwiększenia zatrudnienia, dlatego też kilka państw członkowskich podkreśliło potrzebę konkretnych środków na poziomie krajowym i UE, aby przekształcić taką pracę w legalne zatrudnienie i zmniejszyć wykluczenie społeczne. Należy poddać przeglądowi świadczenia dla bezrobotnych, aby dopilnować, by tworzyły one zachęty do pracy, ograniczając długoterminowe bezrobocie. W tym kontekście podstawową rolę pełnią aktywne polityki dotyczące rynku pracy, takie jak szkolenia i wspieranie poszukiwania pracy.

³ podwyższenie wskaźnika zatrudnienia kobiet i mężczyzn w wieku 20–64 lat do 75%.

⁴ Dok. 7370/11.

Państwa członkowskie powinny realizować wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia w taki sposób, by **zmiany w kosztach pracy** były spójne z lokalnymi warunkami gospodarczymi i warunkami na rynku pracy i ze średnioterminowymi tendencjami w zakresie wydajności pracy, z jednoczesnym poszanowaniem krajowych rozwiązań w zakresie roli partnerów społecznych. W odniesieniu do przyszłości korzystne mogłoby być przeanalizowanie, w jaki sposób ustalanie płac na szczeblu krajowym mogłoby odzwierciedlić zmiany w produktywności i przyczynić się w perspektywie śródkresowej do zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i do ich korygowania oraz do zwiększania konkurencyjności.

Znaczące rozbieżności między podażą a popytem na rynku pracy oraz brak doświadczenia zawodowego to również jedna z istotnych przeszkód napotykanych zwłaszcza przez młodych ludzi podczas poszukiwania zatrudnienia. Dlatego też Rada EPSCO i Rada ds. Edukacji podkreśliły, że **dostosowanie systemów kształcenia i szkolenia do potrzeb rynku pracy**, unowocześnienie systemów szkolenia zawodowego, odpowiednie przewidywanie przyszłych potrzeb w zakresie umiejętności oraz środki, które łączą szkolenia z pracą, mogą okazać się skuteczne dla zmniejszenia bezrobocia młodych.

Jeżeli chodzi o **główny cel dotyczący włączenia społecznego**⁵, chociaż zaapelowano do państw członkowskich o ustalenie ambitnych i wyraźnie określonych krajowych celów zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego opartych na ich własnych sytuacjach wyjściowych, na podstawie wstępnych działań krajowych wskazanych w projektach krajowych programów reform cele te są niższe od planowanych celów UE.

Powszechnie uznano, że w obecnym okresie konsolidacji fiskalnej należy przyspieszyć reformy strukturalne, a spośród nich **reformy systemów ochrony socjalnej**; niemniej jednak w trakcie tego procesu oprócz trwałości należy również uwzględniać adekwatność środków. Należy zadbać o to, by z ożywienia gospodarczego mogły korzystać wszystkie grupy społeczne. Zwiększenie zdolności do zatrudnienia osób w najtrudniejszej sytuacji ma podstawowe znaczenie dla zwiększenia włączenia społecznego i osiągnięcia celu dotyczącego zatrudnienia. Dlatego – zgodnie z podejściem polegającym na aktywnej integracji – dostęp do rynku pracy należy łączyć z odpowiednim wsparciem dochodów i z indywidualnymi usługami wspierającymi. Aby skutecznie zwalczać ubóstwo, podstawowe znaczenie ma przerwanie międzypokoleniowego dziedziczenia ubóstwa i walka z ubóstwem dzieci.

⁵ uwolnić co najmniej 20 milionów osób od ryzyka ubóstwa i wykluczenia społecznego.

Skuteczne wykorzystanie funduszy strukturalnych, a w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego, może w dużym stopniu przyczynić się do koniecznych reform strukturalnych, których celem jest dążenie do realizacji strategii „Europa 2020”. W odniesieniu do przyszłego wykorzystania tych funduszy, aby zwiększyć skuteczność, konieczne jest dalsze uproszczenie i zwiększenie efektywności.

Rada ds. Konkurencyjności

Na posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności w dniu 10 marca 2011 r. ministrowie w pełni poparli „Roczną wizję wzrostu gospodarczego” i zaproponowali dziesięć działań priorytetowych. Panowała zgoda co do tego, że usystematyzowana konsolidacja fiskalna i zachowanie stabilności makroekonomicznej są podstawowymi warunkami wzrostu gospodarczego i zwiększenia konkurencyjności europejskiej gospodarki. Ogólnych celów strategii „Europa 2020” nie można będzie jednak osiągnąć, jeżeli sam **europejski przemysł** nie będzie **konkurencyjny w świecie** i jeżeli nie zostanie podjęty problem utrudnień i niedostatków strukturalnych hamujących inteligentny i zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu. W ostatecznej wersji krajowych programów reform powinny się więc znaleźć działania, które będą się koncentrować na konkurencyjności przemysłowej jako na jednym z długofalowych wyzwań strukturalnych na szczeblu zarówno UE, jak i państw członkowskich.

Rada ds. Konkurencyjności i Rada EPSCO podkreśliły, że ważną rolę w konkurencyjności odgrywają **ogólne warunki ramowe** i zwróciły uwagę na konieczność poprawy otoczenia biznesu. Obszarami, w których państwa członkowskie planują podjąć działania, są zwłaszcza inteligentne regulacje, ograniczanie obciążeń administracyjnych oraz poprawa ram regulacyjnych w dziedzinie konkurencji. Postępy w tych dziedzinach będą szczególnie korzystne dla małych i średnich przedsiębiorstw.

Panowało ogólne przekonanie, że powszechnym problemem strukturalnym, który ma wpływ szczególnie na sektor małych i średnich przedsiębiorstw oraz na innowacyjny potencjał Europy, jest **dostęp do środków finansowych**. Państwa członkowskie zwróciły uwagę, że należy opracować – na szczeblu krajowym i europejskim – stosowne instrumenty, które ułatwią dostęp do finansowania.

Z uwagi na otwartość europejskiej gospodarki i wyłaniające się **wyzwania globalne**, w wyjściu z kryzysu może pomóc jedynie globalnie konkurencyjny przemysł. Aby w porę odpowiedzieć na wspomniane wyzwania, stosowną uwagę należy poświęcić zewnętrznemu wymiarowi europejskiej polityki przemysłowej.

Ponieważ różnorodne aspekty **konkurencyjności przemysłowej** powinny znaleźć odzwierciedlenie w projektach krajowych programów reform, uznano, że dobrze jest regularnie monitorować wyniki i działania państw członkowskich w zakresie konkurencyjności, a także dzielić się sprawdzonymi rozwiązaniami. Znaczną rolę powinna tu odgrywać Rada ds. Konkurencyjności we współpracy z Komisją. Ministrowie osiągnęli szerokie porozumienie co do tego, że działania służące konkurencyjności przemysłowej należy podjąć nie tylko na szczeblu państw członkowskich, lecz także na szczeblu UE, i podkreślili, jak ważne jest wdrażanie inicjatyw przewodnich strategii „Europa 2020”.

W strategii „Europa 2020” postawiono cel, by nakłady UE na **działalność badawczo-rozwojową** zwiększyć do 3% PKB do roku 2020. Wszystkie wstępne cele krajowe odpowiadają łącznie wartości 2,7% lub 2,8% PKB, co jest poniżej oczekiwanych 3% PKB, którym mają odpowiadać inwestycje w działalność badawczo-rozwojową. Niemniej nawet w obecnym klimacie ograniczeń budżetowych niektóre państwa członkowskie podjęły znaczne wysiłki, by utrzymać lub zwiększyć publiczne inwestycje w badania, innowacje i edukację, zdając sobie sprawę, że inwestycje te sprzyjać będą wzrostowi w przyszłości.

Zgodnie z zaleceniami zawartymi w zintegrowanych wytycznych i w „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego” ministrowie badań biorący udział w posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności w dniu 9 marca 2011 r. stwierdzili, że aby osiągnąć cele strategii „Europa 2020”, trzeba pilnie zwiększyć wydajność i skuteczność inwestycji publicznych, gdyż to przyciągnie prywatne inwestycje w badania i innowacje. Zarówno UE, jak i państwa członkowskie muszą przyspieszyć reformy strukturalne, aby zwiększyć przyszły potencjał wzrostowy Europy w zakresie badań, innowacji i edukacji, przedsiębiorczości i warunków do prowadzenia działalności gospodarczej. Reformy te powinny sprzyjać wybitności i inteligentnej specjalizacji, ugruntowywać współpracę między uczelniami, placówkami badawczymi oraz podmiotami publicznymi i prywatnymi, a także propagować rozwój infrastruktury i sieci. Powszechnie stwierdzono, że należy dalej upraszczać finansowanie badań, tak by ułatwiać współpracę transgraniczną, transfer wiedzy, tworzenie synergii i osiągnięcie lepszych efektów.

Z uwagi na korzyści w skali europejskiej krajowe polityki badawczo-innowacyjne powinny czerpać z synergii z funduszami unijnymi. Ponadto innowacje powinny być uwzględniane i propagowane we wszystkich odnośnych politykach, zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym.

Nie budzi wątpliwości, że należy zwiększyć prywatne inwestycje w badania i innowacje. Państwa członkowskie i Unia powinny tak ukształtować ramowe warunki prowadzenia działalności gospodarczej, by małym i średnim przedsiębiorstwom ułatwić dostęp do prywatnych środków finansowych, by rynki i regulacje bardziej sprzyjały innowacjom, by prawo własności intelektualnej było skuteczne i tańsze oraz by szybciej powstawały standardy interoperacyjności, a zamówienia publiczne były stosowane w sposób bardziej przemyślany.

Skuteczne publiczne polityki badań i innowacji dadzą pełny efekt w perspektywie średnio- lub nawet długoterminowej, o ile będą oparte na jasnej wizji, konkretnych działaniach i zobowiązaniach. Dlatego na wysokim szczeblu politycznym należy regularnie weryfikować postęp.

Rada ds. Edukacji

Na posiedzeniu Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w dniu 14 lutego 2011 r. ministrowie podkreślili, że **polityki edukacyjne** są ważne w kładzeniu fundamentów pod reformy strukturalne i stanowią uzupełnienie działań pro wzrostowych. Państwa członkowskie uznały, że oprócz doraźnych działań na rzecz ożywienia gospodarczego i stabilności trzeba priorytetowo traktować inwestycje w działania pro wzrostowe, takie jak edukacja i szkolenie, które to inwestycje zwracają się dopiero po dłuższym czasie, ale za to zapewniają długofalowy wzrost i długofalową konkurencyjność. Aby trwało reformowanie i ulepszanie systemów edukacyjno-szkoleniowych, potrzebne są skuteczniejsze i lepiej ukierunkowane inwestycje na szczeblu krajowym i europejskim, zapewniające obywatelom umiejętności i kompetencje potrzebne gospodarce i sprzyjające kreatywności, innowacjom oraz przedsiębiorczości.

Ze wstępnych danych przedstawionych w projektach krajowych programów reform widać, że UE będzie trudno zrealizować główne cele⁶ edukacyjne. Aby je osiągnąć, trzeba będzie podczas finalizacji programów krajowych reform zwrócić większą uwagę na planowany przebieg reform oraz zwiększyć ich ambitność. Potrzebne są poważne wysiłki, aby ograniczyć przedwczesne porzucanie nauki; powinno temu służyć zwłaszcza propagowanie jakości i równości w edukacji oraz tworzenie strategii wczesnego reagowania. Jeżeli chodzi o drugi cel, to nowoczesne, sprawnie finansowane i dobrze działające szkolnictwo wyższe, przyciągające wybitnych studentów i badaczy jest kluczem do zwiększenia innowacyjnego potencjału Europy i podniesienia jej konkurencyjności.

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki zatrudnienia oraz z „Roczną wizją wzrostu gospodarczego”, innowacje i wzrost wymagają także odpowiedniego zaplecza w postaci wykwalifikowanych i wyszkolonych pracowników. Ponadto wysoce wykwalifikowane społeczeństwo jest ważne w przeciwdziałaniu skutkom zmian demograficznych i propagowaniu włączenia społecznego w Europie. Dlatego inwestowanie w jakość edukacji, szkolenia i uczenia się przez całe życie jest nieodzowne w osiągnięciu mądrego i trwałego wzrostu sprzyjającemu włączeniu społecznemu. Aby nadać większą skuteczność strategiom łączenia elastycznego rynku pracy z bezpieczeństwem socjalnym oraz aby dać – zwłaszcza młodym i defaworyzowanym – większe szanse na zatrudnienie, potrzeba większych wysiłków służących lepszej korelacji edukacji i szkolenia z potrzebami rynku pracy przez propagowanie ukierunkowanego rozwijania umiejętności. Potrzebne są też działania zwiększające możliwość uczenia się przez całe życie oraz mobilność, zapewniające większą atrakcyjność i przydatność edukacji zawodowej i szkolenia zawodowego oraz lepiej zestrzajające edukację, szkolenie i zatrudnienie, zwłaszcza przez skuteczne poradnictwo zawodowe, kierowanie do pracy oraz staże zawodowe. Aby zwiększyć konkurencyjność Europy i stymulować wzrost przez innowacje, potrzebna jest większa liczba wysoce wykwalifikowanych pracowników oraz ściślejsza interakcja między wszystkimi trzema stronami trójkąta wiedzy (edukacją, badaniami i innowacjami).

⁶ Podniesienie poziomu wykształcenia, zwłaszcza poprzez dążenie do zmniejszenia odsetka osób zbyt wczesnie kończących naukę do poniżej 10% oraz poprzez zwiększenie do co najmniej 40% odsetka osób w wieku 30–34 lat mających wykształcenie wyższe lub równoważne.

Rada ds. TTE (Energia)

W dniu 28 lutego Rada ds. TTE (Energia) przeprowadziła wymianę poglądów, podczas której skupiono się głównie na postępach w kwestiach większej efektywności energetycznej i szerszego wykorzystania odnawialnych źródeł energii – są to dwa cele dotyczące energii⁷, które wpisano do głównych celów UE w ramach strategii „Europa 2020”.

W odniesieniu do **efektywności energetycznej** z szerokim poparciem spotkała się opinia Komisji, że należy przyspieszyć realizację odpowiednich polityk, tak by UE mogła osiągnąć założone cele, uwzględniając przy tym należycie warunki w poszczególnych państwach członkowskich i różne punkty wyjścia. Należy zdefiniować spójną metodologię do celów pomiaru i monitoringu korzyści – na szczeblu UE – płynących z efektywności energetycznej.

Inwestycje w efektywność energetyczną mogą przyczynić się do wzrostu gospodarczego i konkurencyjności Europy oraz pomóc w zmniejszaniu zależności od przywozu paliw kopalnych i w zwalczaniu zmiany klimatu.

Jeśli chodzi o konkluzje Rady w sprawie strategii „Europa 2020” przyjęte na tym samym posiedzeniu Rady ds. TTE (dok. 6207/1/11), państwa członkowskie są zgodne, że budownictwo, transport, w tym sektor mobilności elektrycznej, oraz przemysł to sektory, w których można uzyskać duże oszczędności w zużyciu energii i należy w pełni wykorzystać ten potencjał. Sektor publiczny powinien dawać przykład i poszukiwać energetycznie efektywnych rozwiązań w dziedzinach transportu, usług użyteczności publicznej i zamówień publicznych. Apeluje się o pełniejsze wykorzystanie takich instrumentów jak ekoprojekt i etykiety dotyczące zużycia energii. Szczególnie podkreślono pozytywną rolę, jaką odgrywają ambitne cele krajowe, które mogłyby zostać włączone do krajowych programów reform i do krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, by nadać impuls polityczny środkom służącym efektywności energetycznej; podkreślono również wagę pełnego wykorzystania racjonalnych pod względem kosztów mechanizmów rynkowych i odpowiednich zachęt, a także potrzebę wzmocnienia pozycji konsumentów poprzez akcje informacyjne i zwiększające świadomość.

⁷ zwiększenie do 20% udziału energii odnawialnej w finalnym zużyciu energii; oraz dążenie do zwiększenia efektywności energetycznej o 20%;

W zakresie **energii odnawialnej** delegacje przyjęły do wiadomości diagnozę Komisji, że odnośne cele w strategii „Europa 2020” mogą zostać osiągnięte, a nawet przekroczone, pod warunkiem że państwa członkowskie w pełni zrealizują swoje krajowe plany działania w zakresie energii odnawialnej, instrumenty finansowe zostaną ulepszone, a współpraca między państwami członkowskimi – wzmocniona. Zwrócono uwagę na potrzebę ciągłych i spójnych systemów wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych oraz potrzebę skutecznego zniesienia wszelkich barier blokujących szersze zastosowanie takich źródeł. W celu wsparcia integracji odnawialnych źródeł energii z rynkiem trzeba będzie podjąć znaczne wysiłki na rzecz rozwinięcia zwłaszcza inteligentnych sieci energetycznych i wykorzystania inteligentnych liczników. Większe wykorzystanie energii odnawialnej należałoby dalej wspomóc poprzez promowanie technologii stanowiących podstawę do przejścia w kierunku gospodarki niskoemisyjnej np. poprzez realizację planu EPSTE. Wzmocnienie rynku energii odnawialnej będzie łatwiejsze dzięki pełnemu wdrożeniu istniejącego prawodawstwa, w tym przepisów dotyczących wewnętrznego rynku energii, a także dzięki pełnemu wykorzystaniu możliwości, jakie daje wymiana wzorcowych rozwiązań między państwami członkowskimi i mechanizmy współpracy między nimi.

Rada ds. Środowiska

Obecny cykl europejskiego semestru zapewnia Radzie ds. Środowiska jedyną w swoim rodzaju okazję do włączenia **polityki ochrony środowiska i klimatu** do innych dziedzin, aby przyczynić się do promowania zrównoważonej, zasobooszczędnej i niskoemisyjnej gospodarki zgodnie z celami strategii „Europa 2020”.

Oszczędne gospodarowanie zasobami i zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych⁸ pomagają w osiągnięciu celów rozwoju gospodarczego i społecznego, a dekarbonizacja gospodarek oraz powszechne uwzględnianie polityki ochrony środowiska w innych dziedzinach polityki przyczynia się do poprawy jakości życia i tworzenia nowych możliwości zatrudnienia. Krajowe programy reform przygotowywane przez państwa członkowskie odgrywają kluczową rolę w urzeczywistnianiu bardziej ekologicznej, oszczędniej korzystającej z zasobów i zrównoważonej Unii Europejskiej. Trzeba także uruchomić różnorodne inicjatywy i narzędzia na poziomie UE.

⁸ emisje gazów cieplarnianych niższe o 20% (lub nawet o 30%, jeśli uda się wypracować zadowalające międzynarodowe porozumienie, które zastąpi protokół z Kioto) od poziomu z 1990 roku; wzrost efektywności energetycznej o 20%.

Ze wstępnej oceny krajowych programów reform wynika, że trzeba nasilić wysiłki, aby osiągnąć cel strategii „Europa 2020” dotyczący klimatu. Niezbędne jest pełne wdrożenie pakietu w zakresie zmian klimatycznych i energii odnawialnej, w tym wszystkich środków przewidzianych w unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji.

W celu nadania rozmachu politycznym środkom na rzecz ochrony środowiska i efektywności energetycznej podkreślono zwłaszcza rolę ambitnych celów krajowych zapisanych w krajowych programach reform, znaczenie zintegrowanego podejścia i zróżnicowania sektorowego i regionalnego oraz potrzebę wzmocnienia pozycji konsumentów dzięki akcjom informacyjnym i zwiększającym świadomość. Na posiedzeniu Rady ds. Środowiska w dniu 14 marca 2011 r. ministrowie zwrócili uwagę na potrzebę zapewnienia spójności ze strategią UE na rzecz zrównoważonego rozwoju.

Aby przejść na gospodarkę efektywnie korzystającą z zasobów i niskoemisyjną, konieczne są działania w dziedzinie polityki budżetowej, w szczególności stopniowe wycofanie dotacji przynoszących negatywne skutki dla środowiska. Ten proces zmian i uwzględnianie polityki ochrony środowiska i klimatu w innych dziedzinach polityki można dodatkowo wesprzeć, zapewniając niezbędne prywatne i publiczne środki finansowe w kontekście przygotowywania kolejnych wieloletnich ram finansowych oraz reformy odpowiednich polityk.

Panowała powszechna zgoda co do tego, że Komisja powinna jak najszybciej opracować ambitny plan działania na rzecz Europy efektywnie korzystającej z zasobów, w którym określone będą cele średnio- i długoterminowe prowadzące do całkowitego oddzielenia wykorzystywania zasobów od wzrostu gospodarczego. Ważne jest, by efektywne wykorzystywanie zasobów interpretować szeroko, uwzględniając w nim wszystkie zasoby naturalne.

Dalsze działania na rzecz realizacji strategii „Europa 2020”

W ramach wstępnych działań w listopadzie 2010 r. większość państw członkowskich określiła w projektach swych krajowych programów reform cele krajowe w formie wstępnej lub ostatecznej. Ambicje były obiecujące, ale jednocześnie realistyczne, dlatego też nadal konieczne są znaczne wysiłki, by osiągnąć oczekiwane rezultaty w odniesieniu do głównych celów UE na 2020 rok. Mając na uwadze dostępne tymczasowe cele i dane krajowe, można ogólnie stwierdzić, że ambicje nadal koncentrują się na reformach raczej krótko- niż długofalowych; w związku z czym przed państwami członkowskimi nadal jeszcze dość długa droga do realizacji głównych celów UE. Określanie celów w ramach strategii jest szczególnie trudne, gdyż odbywa się pośród wysiłków na rzecz konsolidacji gospodarczej podejmowanych po niedawnym kryzysie gospodarczym, a zatem wyznaczenie bardziej ambitnych celów w okresie konsolidacji fiskalnej niesie ze sobą wyzwania dla wielu państw członkowskich. Komisja proponuje przeprowadzenie przeglądu śródkresowego w 2014 roku.

Do połowy kwietnia 2011 r. państwa członkowskie sporządzą programy stabilności i programy konwergencji oraz krajowe programy reform, w których szczegółowo określą działania, jakie podejmą w ramach nowej strategii, zwracając szczególną uwagę na osiągnięcie celów krajowych.

Na podstawie „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego” oraz dyskusji prowadzonych w ramach różnych składów Rady, streszczonych w niniejszym sprawozdaniu podsumowującym, Rada Europejska na wiosennym posiedzeniu w dniach 24–25 marca określi wspólne wyzwania gospodarcze i przedstawi strategiczne wskazówki dotyczące polityki. W oparciu o te wskazówki, wszystkie państwa członkowskie przygotują w połowie lub najpóźniej pod koniec kwietnia w ramach swoich programów stabilności lub programów konwergencji średniookresowe strategie budżetowe oraz określą w ramach krajowych programów reform środki niezbędne do realizacji głównych celów UE. Następnie w końcowej fazie w czerwcu, przed końcem sprawowania prezydencji przez Węgry, Rada wyda – w oparciu o ocenę Komisji – uwzględniając specyfikę każdego państwa zalecenia, które pomogą państwom członkowskim przygotować budżety na następny rok.

**Sprawozdanie Komisji z dwustronnych spotkań z państwami członkowskimi
w sprawie finalizacji ich projektów krajowych programów reform (15, 17, 22, 24 lutego 2011
r.)**

Podczas czterech dni w drugiej połowie lutego odbyły się w Brukseli, zorganizowane przy wsparciu prezydencji węgierskiej, **dwustronne spotkania Komisji z każdym państwem członkowskim**. Państwa członkowskie były reprezentowane na ogół przez zastępców stałych przedstawicieli, a w wielu przypadkach obecni byli również przedstawiciele administracji krajowej – w niektórych przypadkach byli to koordynatorzy ds. krajowych programów reform. Komisję reprezentował Sekretariat Generalny (pod przewodnictwem Alana Seattera, dyrektora w Dyrekcji D), DG ds. Gospodarczych i Finansowych (DG ECFIN) oraz DG ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego (DG EMPL).

Państwa członkowskie przygotowały projekty swoich krajowych programów reform w listopadzie 2010 r., a do końca kwietnia mają przedstawić ich ostateczne wersje. Będą one stanowić całość z odnośnymi programami stabilności lub programami konwergencji.

Celem dwustronnych spotkań było **omówienie zarówno praktycznych aspektów procesu finalizacji jak również prawdopodobnej zawartości danego krajowego programu reform w świetle „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego” i pierwszego sprawozdania z postępów w realizacji strategii „Europa 2020”**. Podkreślono wagę ustanowienia ambitnych celów krajowych, by móc zrealizować pięć głównych celów strategii „Europa 2020”, oraz wagę wskazania środków do realizacji tych celów. W zaproszeniu przesłanym przez Sekretarza Generalnego przedstawiono kontekst przedmiotowych spotkań. **Niniejszy dokument służy zebraniu głównych wniosków z odbytych spotkań i określenia działań następczych.**

I. Uwagi ogólne

Podczas spotkań wyjaśniono pewne techniczne kwestie związane z przygotowaniem dokumentów, ale w skali ogólnej państwa członkowskie dobrze rozumieją proces i wykorzystują wskazówki dotyczące krajowych programów reform opublikowane we wrześniu 2010 roku.

- Komisja wyjaśniła powiązania pomiędzy europejskim semestrem, „Roczną wizją wzrostu gospodarczego”, zintegrowanymi wytycznymi i celami strategii „Europa 2020”. Państwa członkowskie **przygotowały swoje krajowe programy reform, biorąc pod uwagę zintegrowane wytyczne, natomiast „Roczna wizja wzrostu gospodarczego” przedstawia środki, które powinny być pilnie wprowadzone w perspektywie krótkookresowej**. Komisja stwierdziła, że na tym etapie „Roczna wizja wzrostu gospodarczego” stanowi wniosek Komisji, który powinien zostać omówiony podczas posiedzenia Rady Europejskiej w marcu – na tej podstawie Rada Europejska powinna przygotować wskazówki na szczeblu UE. Jednak dyskusje podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 4 lutego pokazały, że istotnych jest dziesięć obszarów priorytetowych przedstawionych w „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego”.
- **Poproszono państwa członkowskie o zajęcie się kwestiami poruszonymi w „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego” w swoich krajowych programach reform**. Prawie wszystkie państwa wyraziły intencję odniesienia się do tych kwestii w swoich programach. Jasno stwierdzono, że nie oczekuje się w związku z tym żadnych zmian w strukturze krajowych programów reform. Niektóre państwa zakwestionowały znaczenie środków specjalnych w ich kontekście krajowym, przy czym Austria była zdania, że w stosunku do strategii „Europa 2020” należy przyjąć bardziej zrównoważone podejście.
- Państwa członkowskie były również zgodne, że **ważne jest, aby krajowe programy reform i programy stabilności lub programy konwergencji stanowiły jeden pakiet**. Oba dokumenty powinny być spójne ze sobą, co można osiągnąć przez wzajemne odwołania, tam gdzie okaże się to konieczne. Scenariusze makroekonomiczne i budżetowe leżące u podstaw tych dwóch dokumentów powinny być identyczne.
- **W przypadku krajów uczestniczących w programach dostosowania gospodarczego (IE, RO, EL, LV), należy zapewnić pełną spójność pomiędzy tymi programami a krajowymi programami reform w zakresie pilnych krótkookresowych środków, przy czym krajowe programy reform reprezentują szerszą, długookresową wizję do roku 2020 i opisują środki konieczne do przywrócenia gospodarki na tory trwałego wzrostu przy zachowaniu bieżących ograniczeń budżetowych**.

- **Odnosnie do celów krajowych**, wszystkie państwa członkowskie – z wyjątkiem UK – określiły bądź określa swoje cele w krajowych programach reform. Krajowy program reform Niderlandów powinien zawierać wszystkie cele oprócz celu dotyczącego efektywności energetycznej, który zostanie jednak wprowadzony do końca roku 2011. Od listopada niewiele państw członkowskich poprawiło swoje cele w wyniku ich przeglądu. Oznacza to, że na tym etapie cele krajowe łącznie nie dorównują jeszcze celom UE. W tym kontekście zasugerowano niektórym państwom członkowskim przegląd celów krajowych, gdy ich sytuacja budżetowa się ustabilizuje.
- Jeśli chodzi o **proces konsultacji z parlamentami narodowymi, władzami regionalnymi i lokalnymi oraz z zainteresowanymi stronami**, niektóre państwa członkowskie szczególnie akcentowały tę kwestię podczas dyskusji. Większość państw członkowskich konsultuje się w taki bądź inny sposób z zainteresowanymi stronami, bazując na praktykach przyjętych w danym kraju, ale przydałoby się więcej działań, by wzmocnić wiarygodność tych konsultacji. Na przykład Portugalia, Republika Czeska i Malta rozpoczęły niedawno konsultacje publiczne w sprawie swoich krajowych programów reform.
- Wiele państw członkowskich podniosło **kwestię paktu bądź instrumentu wzmacniającego konkurencyjność strefy euro i jej powiązań ze strategią „Europa 2020”**. Komisja powtórzyła swoje stanowisko w sprawie potencjalnego paktu: powinien on być spójny z istniejącymi traktatami, z zasadą równowagi instytucjonalnej i procesami instytucjonalnymi, szczególnie z europejskim semestrem. Krajowe programy reform stanowią dla uczestniczących państw członkowskich naturalną okazję do określenia środków służących większej koordynacji. Monitoring takiego instrumentu mógłby zostać przeprowadzony przez Komisję w ramach strategii „Europa 2020”. Większość państw członkowskich wydawała się podzielać tę opinię.

II. Priorytety przedstawione w „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego” a krajowe programy reform

Dyskusje z państwami członkowskimi wykazały, że większość państw członkowskich uznało za istotne priorytety przedstawione w „Rocznej wizji wzrostu gospodarczego”, a zwłaszcza:

- Wszystkie państwa członkowskie uznały za priorytet kwestię **konsolidacji budżetowej**. Nawet w przypadku państw członkowskich, wobec których nie ma zastosowania procedura nadmiernego deficytu (SE, EE, LU), należy zapewnić długoterminową stabilność budżetową. Podczas dyskusji nie analizowano kwestii krótkoterminowej konsolidacji budżetowej, gdyż będzie ona omawiana w kontekście procesu dotyczącego programów stabilności lub programów konwergencji. Kilka państw członkowskich uznało również za istotne **zajęcie się reformami strukturalnymi sektora bankowego**.
- Poruszono kwestię **reform systemów emerytalnych lub systemów opieki zdrowotnej** – są one ściśle związane z długoterminową stabilnością budżetową wielu państw członkowskich.
- Większość państw uznała za istotne i konieczne **reformy strukturalne na rynkach pracy**, oczywiście przy użyciu zróżnicowanych podejść co do pilności i obszarów zainteresowania.
 - Reforma systemów emerytalnych została również omówiona w kontekście jej wpływu na zatrudnienie. Opierając się na wstępnych wnioskach, 19 państw członkowskich mogłoby wykorzystać ukierunkowane zachęty, by zatrudniać pracowników starszych, 17 państw mogłoby promować koncepcję uczenia się przez całe życie w szczególności wśród pracowników starszych, 17 państw mogłoby podnieść wiek emerytalny i powiązać go ze średnim dalszym trwaniem życia, a 12 państw mogłoby ograniczyć systemy wcześniejszego przechodzenia na emeryturę.
 - By podnieść ogólny wskaźnik zatrudnienia, za konieczne uznano środki skierowane na **zwiększenie udziału w rynku pracy pracowników starszych, ludzi młodych, kobiet i pracowników ze środowisk imigranckich**. W tym kontekście około 20 państw członkowskich mogłoby poprawić sytuację w zakresie ośrodków opieki nad dziećmi, by dwie osoby w rodzinie mogły uczestniczyć w rynku pracy, 16 państw członkowskich mogłoby usprawnić systemy elastycznej organizacji pracy, a 15 państw mogłoby dążyć do odciążenia podatkowego w odniesieniu do zatrudnienia, szczególnie by wspomóc gorzej opłacanych pracowników. 23 państwa członkowskie uznały za ważne środki mające służyć ograniczeniu przedwczesnego kończenia nauki, poprawie osiągnięć szkolnych, jak również na rzecz działań w zakresie niedostosowania umiejętności do potrzeb rynkowych.

- Z powodu bieżących wysokich wskaźników bezrobocia uznano również za niezwykle istotne środki mające na celu **powrót bezrobotnych na rynek pracy**. Szczególnie 13 państw członkowskich mogłoby przeprowadzić prace nad zreformowaniem swoich systemów podatkowych i systemów świadczeń socjalnych, tak aby uzależnić płace lub świadczenia socjalne od szkoleń i wyników w pracy.
- Za bardzo ważne uznano **środki mające na celu zrównoważenie bezpieczeństwa i elastyczności**. 12 państw członkowskich mogłoby podjąć wysiłki nakierowane na uproszczenie uznawania kwalifikacji zawodowych, by ułatwić mobilność pracowników, a także na ograniczenie segmentacji rynków pracy, w tym poprzez szersze stosowanie umów na czas nieokreślony.
- Wszystkim państwom członkowskim zasugerowano przyjęcie **środków służących poprawie otoczenia biznesowego w ramach jednolitego rynku**, szczególnie poprzez poprawę ram regulacyjnych, promowanie konkurencji szczególnie w sektorze usług specjalistycznych i sektorze sieciowym, poprawę efektywności administracyjnej i poprzez wdrożenie przepisów dotyczących poszczególnych sektorów zgodnie z dyrektywą usługową, jeśli nie zostało to jeszcze przeprowadzone. Państwa członkowskie uznały większość z tych kwestii za istotne i większość z nich wprowadzi dalsze elementy związane z tymi kwestiami do ich ostatecznych krajowych programów reform .
- Niektórym państwom członkowskim zasugerowano, by szybciej i lepiej **wykorzystywały fundusze strukturalne**, szczególnie tam, gdzie wsparcie UE odgrywa istotną rolę we wspieraniu inwestycji.

Niektóre państwa członkowskie podkreśliły swoje obawy w związku z pewnymi propozycjami wysuniętymi przez Komisję. Na przykład: Francja – co do propozycji dotyczących zatrudnienia, reformy rynku pracy i dalszego otwierania rynku, Niemcy – w sprawie dodatkowych działań w zakresie liberalizacji zasad dotyczących zawodów regulowanych, Włochy – odnośnie do propozycji reform rynku pracy, Zjednoczone Królestwo – co do celów, Dania – co do propozycji w zakresie zadłużenia gospodarstw domowych.

III. Dalsze działania

- Niektóre państwa członkowskie poprosiły o **pisemną informację zwrotną lub podsumowanie dwustronnego spotkania**. Zostaną one przekazane drogą nieoficjalną na szczeblu technicznym.
- Inne państwa członkowskie **poprosiły Komisję o wsparcie techniczne lub o dodatkowe kontakty z Komisją, czasem w konkretnych sprawach**.
- Kilka państw członkowskich wyraziło zainteresowanie zorganizowaniem **wizyty Komisji w ich stolicy** (AT, CY, RO, BE, FR, ES, SK). Komisja może również wyrazić chęć dalszych spotkań dwustronnych w formie misji do innych państw członkowskich, aby kontynuować dialog w poszczególnych kwestiach.
- W przypadku **krajów uczestniczących w programach dostosowania gospodarczego**, programy te i procesy związane ze strategią „Europa 2020” muszą być w pełni spójne. Koordynacja zostanie usprawniona dzięki zespołom krajowym.
- **Wkrótce zapadną decyzje co do misji, ich terminów, formatu i szczebla reprezentacji**. Sugeruje się następujący format: przewodnictwo Sekretariatu Generalnego przy udziale przedstawicieli z DG ECFIN i EMPL oraz przedstawicieli innych dyrekcji generalnych – w przypadku wniosków o ich obecność w odniesieniu do konkretnych spraw. Szczebel reprezentacji powinien być ustalany osobno dla każdej misji.
